

Családapa, természetkedvelő, terepfutó, szervező, klubelnök, spártai, Európa-bajnoki résztvevő, versenyigazgató – ezt mind elmondhatjuk **Ilyés Sándor Lórándról**, a *Feel Good Sportegyesület*

elnökéről, akinek nagy szerepe van abban, hogy a városban egyre többen kezdenek el futni, és abban is, hogy a Spartan Race betette a lábát Romániába.

Annak ellenére, hogy nem szereti a nyilvánosságot, szívesen mesél, főként, ha ez motivációt jelenthet valakinek. Lórával a futásról, annak szeretetéről beszélgettünk, és azt is elárulta, hogyan küzd meg a holtponthoz a versenyek során.

Sportos gyerekkorod volt?

Igen. A sportra szerintem leginkább a falusi környezet nevelt. Székelyudvarhelyen születtem, de nagyon sokat voltam Derzsben a nagyszüleimnél, ahol egy nagy gazdaság volt. Tatám major volt. Én alig vártam, hogy vakáció legyen, mehessek ki. Onnan kaptam igazán kedvet a szabadban való mozgáshoz.

Ötödikes koromtól elkezdtem kézilabdázni, a felnőtt csapatban, a valamikori Technoutilajban is játszottam irányítóként és szélsőként. Volt egy térdszalagsérülésem, ami miatt már nem tudtam visszaállni. Két éven keresztül próbálkoztam, de mindig lett valami problémám belőle. Kellett pótolni valamivel, **nem tudtam tétlenül ülni**, úgyhogy túrázással és terepfutással váltottam fel.

Mit szeretsz a terepfutásban igazán?

Főként a természetet. Nekem ez ugyanolyan kikapcsolódás, mint másnak a horgászás. Szeretek akár naphosszat is kint lenni a szabadban. A mozgást is szeretem, de azért emelem ki inkább a természetet, mert volt 2-3 alkalom, hogy padon futottam, az nem az igazi. **A városi futás is egyfajta kényszer** számomra.

Hogyan alakítottátok meg a Feel Good Sportegyesületet?

2008 körül elkezdtem járni terepfutó versenyekre. Akkor még többnyire egyedül szaladtam. Az ember meghall egy hírt, és elmegy, hogy kipróbálja magát. Körülbelül két év múlva a nevezési listán láttam, hogy Udvarhelyről van még más is a versenyen, ez valahol a Bucegiben volt. Ha már egy helységből voltunk, megbeszéltük, hogy a jövőben eddzünk együtt. Szerencsére a szó is talált, **egyforma gondolkodásmódunk volt**. Így alakult ki egy kis közösség.

